

Isus în scrierile lui Petru

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „El a purtat _____ în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de _____, să trăim pentru _____; prin _____ Lui ați fost vindecați.”
(1 Petru 2:24)

Ajunși la finalul studiului primei epistole a lui Petru, ne este clar deja că, indiferent de context și de problema abordată, în centrul atenției apostolului Se găsește Isus. Numele lui Isus este menționat peste tot și formează firul de aur care străbate întreaga epistolă.

De la primul verset, unde Petru se declară „apostol al lui Isus Hristos”, și până la ultimul, unde le urează pace celor care sunt „în Hristos Isus” (1 Petru 5:14), Isus este tema prevalentă. În cuprinsul epistolei, Petru vorbește despre moartea lui Isus pentru răscumpărarea noastră. Vorbește despre marea Sa suferință și ni-L dă ca model de purtare în suferință. Vorbește despre învierea Sa și despre însemnătatea ei pentru noi. Nu vorbește despre Isus doar ca Mesia, *Christos*, „Cel uns” ci, mai mult, despre Mesia cel Divin. În epistola sa, găsim mai multe dovezi cu privire la natura Sa divină. Isus este Însuși Dumnezeu care a venit în trup omenesc și care a trăit și a murit pentru ca noi să avem speranța și făgăduința vieții veșnice.

Săptămâna aceasta, vom reciti prima epistolă a lui Petru pentru a vedea ce ne spune ea despre Isus.

SUPLIMENT PENTRU DISCUȚIA ÎN GRUPE

ÎNTREBĂRI ȘI SUGESTII PENTRU PĂRTĂȘIE

1. Bun venit la studiu fiecărui membru al grupei Școlii de Sabat și mușafirilor!
2. Pregătiți-vă să împărtășiți în grupă un răspuns primit la rugăciune în cursul săptămânii.
3. Pregătiți-vă să povestiți ceva ce ați trăit sau auzit săptămâna trecută! Ce semnificație credeți că are evenimentul respectiv pentru dumneavoastră personal, pentru biserică și pentru lume?
4. Să ne rugăm pentru persoanele de pe lista noastră de rugăciune:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

20 mai – **Ziua vizitatorului Școlii de Sabat**

SUPLIMENT PENTRU DISCUȚIA ÎN GRUPE

ÎNTREBĂRI PENTRU DEZBATERE

	EXPLICAȚIE	APLICAȚIE
1	De ce este Domnul Isus simbolizat prin mielul de jertfă din Vechiul Testament?	De ce este speranța noastră legată de Isus, „Mielul fără cusur și fără prihană”?
2	Care a fost scopul suferințelor Domnului Isus Hristos?	Cum putem „călca pe urmele Lui” în această privință?
3	Ce scrie apostolul Petru despre înviere?	Ce efect concret are credința în înviere asupra vieții noastre?
4	Ce semnificație are termenul „Unsul” în dreptul lui Isus?	De ce putem fi siguri că Isus este „Unsul” (Hristosul) din profeția biblică?
5	Pe ce bază credea Petru că Isus era Dumnezeu?	De ce noi, adventiștii de ziua a șaptea, credem în divinitatea lui Isus Hristos?

SUGESTII PRACTICE

1. Ce lucru practic puteți învăța din acest studiu și cum îl veți aplica?
2. Care este planul misionar al grupei voastre? Discutați continuarea lui sau, dacă nu aveți unul, alcătuiți-l!
3. În timp ce ascultați sau vizionați vestea misionară pentru Sabatul acesta, culegeți eventuale idei misionare pe care să le aplicați!

Știrea misionară video poate fi descărcată și vizionată accesând una dintre următoarele adrese de internet: resurse.adventist.pro (secțiunea „Școala de Sabat”) sau YouTube (canalul „Școala de Sabat”).

O temă majoră a Bibliei este lucrarea lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii căzute. Din Geneza, de la căderea lui Adam și a Evei și până la căderea Babilonului din Apocalipsa, Scriptura ne dezvăluie pe diferite căi lucrarea prin care Dumnezeu caută „să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). Tema aceasta se regăsește și în epistolele lui Petru.

1. Ce înseamnă cuvântul „răscumpărare” și ce legătură are sângele cu răscumpărarea? 1 Petru 1:18,19 (vezi și Coloseni 1:13,14).

În prezentarea semnificației morții lui Isus, apar două imagini: răscumpărarea și sacrificiile animale.

Cuvântul „răscumpărare” este utilizat în Biblie în mai multe contexte. De exemplu, primul animal domestic născut (care nu putea fi adus ca jertfă) și primul fiu născut (Exodul 34:19,20) erau răscumpești prin sacrificarea unui miel înlocuitor. Răscumpărarea unui lucru vândut din cauza sărăciei putea fi făcută cu bani (Leviticul 25:25,26). Mai important, un sclav putea fi răscumpărat (vers. 47-49). Petru le aduce cititorilor la cunoștință faptul că prețul pentru răscumpărarea lor din „felul deșert de viețuire” moștenit de la părinții lor este chiar „sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”. Imaginea mielului evocă aici, desigur, conceptul de sacrificiu animal.

Așadar, Petru asociază moartea lui Hristos cu moartea unui animal de jertfă din Biblia ebraică. Păcătosul aducea la sanctuar un miel fără cusur. Apoi își punea mâinile pe animal (Leviticul 4:32,33). Animalul era înjunghiat. Cu o parte din sânge se ungea altarul, iar restul era turnat la picioarele altarului (vers. 34). Moartea animalului jertfit oferea ispășire pentru cel care aducea jertfa (vers. 35). Petru declară că Isus a murit în locul nostru și că moartea Sa ne-a răscumpărat din vechiul nostru mod de viață și de sub condamnarea care ne aștepta.

De ce singura noastră speranță de mântuire este legată de Isus, „Mielul fără cusur și fără prihană”?

nă, să vă rugați împreună pentru conducătorii bisericii la toate nivelurile, de la cei din biserica locală, până la cei de la Conferința Generală.

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă că în centrul teologiei și învățaturii lui Petru se află Isus Hristos – mesianitatea Sa, suferința și moartea Sa, învierea și a doua Sa venire.

La nivelul sentimentelor: Să se bucure că au privilegiul de a fi chemați de Dumnezeu să ia parte la patimile lui Hristos și să aibă credința și speranța că, la revenirea Sa, se va descoperi în noi slava Sa.

La nivel practic: Să renunțe la o viață banală și să facă binele cu credincioșie, slujindu-le altora cu iubire.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Isus ca Mesia, Răscumpărător și Domn

- A. Ce aspecte concrete din viața și lucrarea Domnului Isus evidențiază Petru în epistola sa?
- B. Care pare a fi ideea principală a referirilor lui Petru la viața și lucrarea Mântuitorului?

II. Sentimente: Chemarea de a călca pe urmele lui Isus

- A. În ce context îi îndeamnă Petru pe cititorii săi să calce pe urmele lui Isus?
- B. Ce influență are astăzi, asupra noastră și asupra deciziei noastre de a-L urma pe Isus, faptul că El a împlinit profețiile din Vechiul Testament?

III. Practic: Pregătirea pentru revenirea lui Isus

- A. Ce îi sfătuiește Petru pe cititorii săi să facă în timp ce se pregătesc pentru revenirea lui Isus?
- B. Cum privim noi la judecata viitoare? Cu frică sau cu bucurie? Discutați.

Rezumat: Petru transmite același mesaj clar, indiferent de tema pe care o abordează: Isus este Mesia din profețiile Vechiului Testament. El

Creștinii folosesc frecvent expresia „patimile lui Hristos”. Cuvântul grecesc pentru „patimi” provine dintr-un verb care înseamnă „suferință”, iar expresia „patimile lui Hristos” se referă, de regulă, la suferințele lui Hristos din ultima parte a vieții Sale, de după momentul intrării triumfale în Ierusalim. Petru se referă tot la aceste suferințe.

2. Citește 1 Petru 2:21-25. Ce aflăm de aici despre suferințele îndurate de Domnul Isus pentru noi?

Suferința Mântuitorului are o semnificație aparte. El a purtat „păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (o referire la cruce; vezi și Faptele 5:30), pentru ca noi, fiind „morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire”. Păcatul aduce moartea (Romani 5:12). Noi suntem păcătoși și merităm să murim. Dar, Isus cel desăvârșit, în gura căruia nu s-a găsit vicleșug (1 Petru 2:22), a murit în locul nostru. În această substituție constă esența planului de mântuire.

3. Prin ce suferințe a prorocit Isaia că avea să treacă Mesia ca să împlinească planul pentru mântuirea noastră? Ce ne spune aceasta despre caracterul lui Dumnezeu? Isaia 53:1-12

„Satana frământa inima Domnului Hristos cu ispitele lui îngrozitoare. Mântuitorul nu putea vedea prin porțile mormântului. Speranța nu-l înfățișa ieșirea din mormânt ca biruitor și nici nu-l spunea că Tatăl a primit sacrificiul Său. El se temea de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică. Domnul Hristos simțea groaza pe care o va simți păcătosul atunci când harul nu va mai mijloci deloc în favoarea neamului omenesc vinovat. Sentimentul păcatului era acela care aducea mânia Tatălui asupra Sa, ca înlocuitor al omului, și care făcea ca paharul pe care El l-a băut să fie atât de amar – aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 654 (753)

Care ar trebui să fie răspunsul nostru la suferințele lui Hristos pentru noi? Cum să călcăm pe urmele Lui, așa cum ni se spune în 1 Petru 2:21?

a venit pe pământ ca să-și dea viața ca jertfă pentru răscumpărarea poporului Său. El a înviat și va reveni în curând în slavă. Speranța creștinului este în El.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: 1 Petru 1:3-9.

Dumnezeu l-a născut din nou pe creștin la o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos din morți. Speranța aceasta este legată de o moștenire în ceruri care nu se strică, nu se murdărește și nu se vestejește. Ea este păstrată pentru noi, cei păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mântuirea gata să fie descoperită la revenirea lui Hristos. Noi îi aducem laude lui Dumnezeu cu bucurie pentru această speranță a mântuirii și ne purtăm altfel, anticipând slava care va fi descoperită în noi. Noi Îl iubim pe Isus și ne iubim unii pe alții. Suportăm încercările cu răbdare. Ne încredem în Dumnezeu și în Cuvântul Său și știm că, în final, vom dobândi ca sfârșit al credinței noastre mântuirea sufletelor noastre.

Isus l-a schimbat pe Petru. Petru era din fire îndrăzneț și repezit, impulsiv și imprudent în vorbire. Avea obiceiul să vorbească fără să gândească. Așa a ajuns să facă promisiuni pe care nu le putea ține și așa a ajuns să se decică de Domnul Său. Dar, spre deosebire de Iuda, el nu și-a pierdut speranța și nu a renunțat, ci s-a pocăit și a căutat să-și refacă relația cu Hristos, devenind unul dintre cei mai înfocați urmași și susținători ai Săi. Petru a fost probabil cel mai de seamă conducător al bisericii primare, cel puțin până când s-a ridicat Pavel ca apostol al neamurilor. Pavel l-a considerat pe Petru un stâlp al bisericii (Galateni 2:9). Petru știa cine era Isus și ce putere are El să transforme viața. De aceea nu ne mirăm că amintește la tot pasul în epistola sa despre importanța lui Isus în viața credinciosului.

Activitate și discuție introductivă: Citiți în grupă Petru 1:3-9,18-21 și identificați diferitele elemente ale procesului de mântuire menționate aici și relația acestora cu viața și lucrarea lui Isus.

4. Citește 1 Petru 1:3,4,21; 3:21 și compară cu Ioan 11:25; Filipeni 3:10,11; Apocalipsa 20:6. Spre ce eveniment măreț ne îndreaptă atenția aceste texte și ce importanță are pentru noi?

În prima sa epistolă, Petru li se adresează celor care suferă din cauza credinței lor în Isus. De aceea, a găsit că era foarte potrivit ca, încă din introducere, să canalizeze gândurile cititorilor săi către motivul lor de speranță. Nădejdea creștină este vie, fiindcă se bazează pe învierea lui Isus (1 Petru 1:3). Datorită învierii Sale, creștinii au făgăduită o moștenire cerească nepieritoare, care nu se poate veșteji (vers. 4). Cu alte cuvinte, când trec prin greutăți, ei se pot gândi la lucrurile minunate care îi așteaptă la sfârșit.

Învierea lui Isus din morți este o garanție că și noi vom fi readuși la viață (1 Corinteni 15:20,21). Cum spune Pavel: „Și, dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre” (vers. 17). Dar Hristos a înviat într-adevăr, demonstrând că are putere asupra morții. Iar speranța creștină se întemeiază exact pe această realitate istorică. Învierea Sa constituie fundamentul convingerii noastre că vom fi treziți din nou la viață.

Cum ar arăta viața noastră fără această speranță și făgăduință? Lucrarea Domnului Hristos pentru noi culminează cu promisiunea învierii. Fără ea, ce speranță ne rămâne? Contrar credinței creștine populare, noi credem că morții nu mai știu nimic. „Pentru creștini, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere și de întuneric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și, «când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă»” (Ioan 8:51,52; Coloseni 3:4). (...) La a doua Lui venire, toți morții cei scumpi vor auzi glasul Lui și se vor trezi la viață, o viață plină de slavă nepieritoare.” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 684 (787)

De ce este atât de valoroasă pentru credința noastră promisiunea învierii?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Prima epistolă a lui Petru este impregnată de viața și lucrarea lui Isus, iar punctul central al vieții și lucrării Sale este moartea Sa înlocuitoare pentru păcatele noastre și învierea Sa. În epistolă se găsesc zece referiri explicite la suferința și moartea lui Isus (1 Petru 1:2,11,19; 2:21,23,24; 3:18; 4:1,13; 5:1), fiecare capitol conținând cel puțin o astfel de referire. Și se găsesc patru referiri explicite la învierea Sa (1 Petru 1:3,21; 3:18,21). De asemenea, se găsesc o referire la înălțarea Sa (1 Petru 3:22) și cinci la a doua Sa venire (1 Petru 1:5,7,13; 5:1,4).

Comentariu biblic

I. Suferința și moartea lui Isus

(Revedeți împreună, în grupă, 1 Petru 1:18,19; 2:24; 3:18.)

Majoritatea textelor despre viața și lucrarea Domnului Isus fac referire la suferința și la moartea Sa. Patimile Sale sunt amintite cel mai frecvent, în general ca exemplu pentru cei care suferă (1 Petru 1:11,12; 2:21-23; 4:1,13-16), însă moartea Sa ca jertfă pentru păcatele noastre este, teologic vorbind, mai semnificativă pentru mântuirea noastră veșnică (1 Petru 1:18,19; 2:24; 3:18). Pasajele acestea susțin necesitatea jertfei înlocuitoare, prin care este plătit prețul de răscumpărare pentru păcatele noastre. Numai pe calea aceasta ne putem apropia de Dumnezeu (1 Petru 3:18; Ioan 14:6; Faptele 4:10-12; Evrei 9:27,28; 10:19-22).

De discutat: Cât timp îmi iau zilnic sau săptămânal pentru a contempla suferința și moartea lui Isus?

II. Învierea lui Isus

(Revedeți împreună, în grupă, 1 Petru 1:3,21; 3:18,21.)

Deși este esențială pentru mântuirea noastră, moartea lui Isus ar fi rămas inefficientă dacă El n-ar fi înviat (1 Petru 1:3; 3:21; 1 Corinteni 15:14,17-19). Noi avem speranța că vom trăi veșnic pentru că El nu este mort, ci a înviat (Matei 28:5,6; Luca 24:5,6; 1 Corinteni 15:20). Învierea Sa este garanția învierii noastre pentru viața veșnică. Petru înțelege clar principiul acesta și le arată cititorilor săi că ea reprezintă motivul speranței lor, în ciuda suferinței și chiar a morții de care avem parte aici.

Momentul în care Petru a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!” (Matei 16:16), a fost semnificativ. Termenul „Hristosul” (în grecește, *christos*) înseamnă „Unsul”, „Mesia”; în ebraică este *mashiyach*. Rădăcina din care provine înseamnă „a unge” și apare în diverse contexte în Vechiul Testament. Într-un loc, este utilizat și în legătură cu un împărat păgân, Cyrus [vezi Isaia 45:1]. Astfel, când a afirmat că Isus este Hristosul, Petru a folosit un cuvânt care exprimă un ideal ce-și are originea în Scripturile ebraice.

5. Citește următoarele texte din Vechiul Testament în care apare cuvântul *Unsul (Mesia)*. Ce informații din aceste texte ne ajută să clarificăm sensul lui? Ce credeți că înțelegea Petru prin acest termen?

Psalzii 2:2 _____

Psalzii 18:50 _____

Daniel 9:25 _____

1 Samuel 24:6 _____

Isaia 45:1 _____

Petru a declarat că Isus este Hristosul (Matei 16:16,17) sub inspirație divină, dar n-a înțeles pe deplin semnificația acestui cuvânt. Nu era sigur cine era Hristosul, ce scop urmărea și nici cum avea să atingă acest scop.

Dar Petru nu era singurul care nu înțelegea. În Israel, existau foarte multe concepții despre Mesia. Sensurile cuvântului „uns” din textele de mai sus nu ne conferă un tablou complet cu privire la identitatea și misiunea lui Mesia.

Ioan 7:40-42 ne indică ce convingeri aveau oamenii cu privire la Mesia: că trebuia să fie un descendent al lui David și să se nască în satul Betleem (Isaia 11:1-16; Mica 5:2). Aici aveau dreptate. Însă, în gândirea populară, ca urmaș al lui David, Mesia trebuia să calce pe urmele lui David, adică să-i învingă pe dușmanii iudeilor. Nimeni nu se aștepta ca Mesia să fie crucificat de romani!

Desigur că, până când a scris cele două epistole ale sale, Petru își formase o idee mai clară despre Isus ca Mesia (Îl numește Isus Hristos de cincisprezece ori în epistolele sale) și despre lucrarea Sa pentru oameni.

De discutat: În Romani 6:4, Pavel arată că învierea lui Isus este, pe lângă speranța noastră în viața de dincolo, un simbol al noii vieți spirituale pe care o trăim acum. Pe ce se întemeiază speranța noastră de a trăi veșnic?

III. Înălțarea și revenirea lui Hristos

(*Revedeți împreună, în grupă, 1 Petru 1:5,7,13; 3:22; 5:1,4.*)

Pe lângă suferința, moartea și învierea Domnului Isus, Petru amintește și alte câteva evenimente importante din viața și lucrarea Sa. El se referă la înălțarea lui Isus și chiar face aluzie la lucrarea Sa de mare-preot când declară că El „stă la dreapta lui Dumnezeu” (compară cu Faptele 5:31; Evrei 8:1; 9:24; 10:11,12). Apoi se referă de cinci ori la a doua venire a lui Hristos, pe care o numește „descoperire” sau „arătare” (1 Petru 1:5,7,13; 5:1,4). Apariția Sa în slavă este împlinirea tuturor speranțelor creștinului (Tit 2:13), este evenimentul pe care îl așteptăm (1 Petru 1:4; 3:9).

De discutat: Isus era în general cunoscut sub numele de Isus Hristos (*Christos*, Cel Uns, Mesia). Petru proclamă în mod repetat că Isus este Mesia cel promis în profețiile din Vechiul Testament și subliniază în mod special această idee în 1 Petru 1:10-12. Sub ce aspecte este Isus pentru mine Mesia cel promis (gândindu-ne la diversele sensuri ale acestui termen)?

Întrebări:

1. De ce se amintește în 1 Petru 1:10-12 despre profeții din Vechiul Testament și despre prorociile lor când se vorbește despre viața și lucrarea Domnului Isus, tema principală a epistolei?

2. De ce li se amintește cititorilor să-L sfințească în inimile lor pe Hristos ca Domn?

3. APLICAȚIA

Tendența noastră este să discutăm despre dogme mai mult decât despre problemele de relație. Studiul din această săptămână se ocupă de ambele aspecte, îndreptându-ne atenția spre câteva evenimente din viața Domnului Isus, importante pentru mântuirea noastră, dar și spre relația personală pe care o avea Petru cu Mântuitorul și care i-a transformat viața și lucrarea. În cursul dezbaterilor, să nu ignorați problemele de relație, in-

Petru era convins că Isus era nu doar Mesia, ci Domnul Însuși. Aceasta înseamnă că, atunci când a scris cele două epistole, era convins că Mesia era Dumnezeu. Cuvântul „Domn” poate fi un termen de politețe, dar poate face referire și la Divinitate. În 1 Petru 1,3 și 2 Petru 1:8,14,16, apostolul se referă la Isus, Mesia, Hristosul, în calitate de Domn, de Dumnezeu.

La fel ca alți scriitori din Noul Testament, Petru descrie relația dintre Isus și Dumnezeu prin cuvintele „Tată” și „Fiu”. De exemplu: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” (1 Petru 1:3; 2 Petru 1:17). Isus este numit Fiu preaiubit (2 Petru 1:17), iar autoritatea Sa ca Domn, în sensul de poziție cerească, derivă din relația Sa specială cu Dumnezeu Tatăl.

6. Citește 2 Petru 1:1 și compară cu Ioan 1:1 și Ioan 20:28. Ce ne spun aceste texte despre divinitatea lui Isus?

Petru îl numește pe Isus Dumnezeu și Mântuitor. În limba greacă, articolul hotărât apare la ambii termeni (Dumnezeu, Mântuitorul), ceea ce înseamnă că ambele titluri îi sunt atribuite lui Isus. Textul acesta este unul dintre argumentele clare din Noul Testament că Isus este pe deplin Dumnezeu.

Pe măsură ce s-au străduit să înțeleagă cine era Isus, creștinii au pus cap la cap dovezile din Noul Testament. În scrierile lui Petru, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt persoane distincte (de exemplu, Tatăl și Fiul: 1 Petru 1.3; 2 Petru 1:17; Duhul Sfânt: 1 Petru 1:12; 2 Petru 1:21), la fel ca în restul Noului Testament. Iar Isus este prezentat ca fiind Dumnezeu deplin, ca de altfel și Duhul Sfânt. Cu timpul și în urma unor dezbateri îndelungate, biserica a formulat doctrina Trinității pentru a explica taina Dumnezeirii cât mai bine cu putință. Adventiștii de ziua a șaptea au inclus această doctrină între convingerile lor fundamentale. Petru afirmă clar că Isus este Hristosul și că este Dumnezeu.

Când te gândești la viața și la moartea Domnului Isus și înțelegi că El era Dumnezeu, ce imagine îți formezi despre Dumnezeul căruia îi slujim și ce simți față de El? Pregătește-te să prezinți răspunsul la grupă, în Sabat.

sistând asupra textelor care se referă la doctrina despre mântuire. Folosiți ocazia pentru a discuta despre relația lui Petru cu Domnul Isus, relație care l-a determinat să-L așeze în centrul epistolei sale. În ce privințe L-am sfințit noi în inimile noastre pe Hristos ca Domn?

Întrebări pentru meditație

1. Care au fost factorii principali care au condus la convertirea lui Petru, la transformarea lui într-un bun lider spiritual, într-un conducător care L-a avut întotdeauna pe Hristos în centrul învățaturii și speranței sale?

2. Care a fost punctul de cotitură în viața mea, care m-a determinat să mă predau Lui Isus?

4. ACTIVITATE

Citiți împreună 1 Petru 4:1,2,7,8; 5:6-10. Discutați despre domeniile în care ar trebui ca exemplul dat de Domnul Isus să aibă o influență transformatoare asupra vieții noastre, așa cum a avut asupra vieții lui Petru. Ce părere își vor forma concetățenii noștri despre relația noastră cu El, privind la comportamentul nostru? Ce schimbări avem de făcut?

Gândiți-vă împreună la o strategie prin care să le vestiți concetățenilor voștri harul lui Dumnezeu (așa cum este el descoperit de Isus Hristos prin viața și lucrarea Sa), în așa fel încât să dorească nașterea din nou și o moștenire care nu se va strica odată cu trecerea timpului. Cum poate mesajul din 1 Petru să îndeplinească un rol în această strategie?

„Termenul ebraic (Mesia și echivalentul lui grecesc, Christos) se referă la Eliberatorul așteptat de iudei, la Trimisul lui Dumnezeu care avea să inaugureze o nouă eră pentru poporul lui Dumnezeu. Evident că, atunci când Îl numesc «Hristos», scriitorii Noului Testament se referă la faptul că Domnul Isus a fost pus deoparte pentru o misiune specială.

Titlul *Christos* apare de peste cinci sute de ori în Noul Testament. Cu toate că printre contemporanii lui Isus circulau mai multe concepții despre Mesia, este acceptat în general faptul că, până în secolul I, iudeii ajunseseră la ideea că Mesia era o persoană aflată într-o relație specială cu Dumnezeu. El avea să inaugureze sfârșitul veacului, când avea să fie întemeiată Împărăția lui Dumnezeu. Prin El, Dumnezeu avea să intervină direct în istorie, eliberându-și poporul. Isus a acceptat titlul de «Mesia», dar nu a încurajat utilizarea lui, fiindcă avea conotații politice care stârneau suspiciuni. Deși în spațiul public a evitat să și-l asume pentru a-și descrie misiunea, Isus nu i-a muștrătat pe Petru (Matei 16:16,17) și pe femeia din Samaria (Ioan 4:25,26) fiindcă l-au folosit. El știa că era Mesia, după cum observăm din raportul lui Marcu, în care Isus vorbește despre cei care le vor da ucenicilor de băut un pahar cu apă în Numele Său, «pentru că sunteți ucenici ai lui Hristos» (Marcu 9:41).” – *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 12, p. 165

BIBLIA ȘI CARTEA PROFEȚI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ecclesiastul 5–11

1. În ce anume este tot atâta deșertăciune ca în mulțimea visurilor?
2. Ce rezultat se obține când se face multă vorbă?
3. De ce nu este bine să iei seama la toate vorbele care se spun?
4. Despre ce spune înțeleptul să fie împărțită în șapte sau în opt?

Profeți și regi, capitolul 20

5. Ce a făcut Ghehazi prin purtarea sa față de Naaman?